

2  
poterit. quia pater. numquam non pater. & filius numquā non fi-  
lius. Nec coepit umquā pater ēē pater. nec filius ēē filius.

Quod si aliquando coepisset pater pater ēē uel filius filius ēē. uel desi-  
neret ēē qđ erat. secundum accidens diceretur pater uel filius.

Sed uero qđ dicitur ad se ipsum dicitur non ad filium. & qđ dicitur  
filius ad ipsum dicitur non ad patrem. secundum substantiam dice-  
retur. sed pater non dicitur pater nisi ex eo qđ est ei filius & filius  
non dicitur filius nisi ex eo qđ habet patrem. Non secundū sub-  
stantiā ut dictum est in prioribus quia non quisq. eorum ad se  
ipsum. sed ad inuicem atq. alterutrum ista dicuntur. neq. secundū  
accidens. quia & qđ dicitur pater & qđ dicitur filius. & eternum  
atq. incommutabile est eis XII. QUOD NON SIT DIVERSUM.

IN SUBSTANTIA PATREM VEL FILIUM DICERE.

Quantuis alius sit pater alius filius non est tamen diuersa sub-  
stantia patris & filii quia hoc non secundum substantiam di-  
cunt sed secundum relatiuum qđ tamen relatiuum non est accidens  
quia non est mutabile. Cum itaque tantus solus est pater uel so-  
lus filius uel solus sps scs. Quantum est simul pater & filius & sps  
scs. Nullomodo triplex dicendus est ds. quia non est quo cres-  
cat illa pfectio summe trinitatis pfectus autem siue pater. siue  
filius. siue sps scs. & pfectus ds pater. & filius. & sps scs. Ideo tri-  
nitatis potius quam triplex dicenda est XIII. QUESINT PRO-  
PRIA VNIQUE PERSONE IN SCÁ TRINITATE.  
Habent itaq. singule in scá trinitate persone aliquid propriū

Lat 18372  
22

namur quidem ille p[er]sonae aliquando singulae sed ita se uoluit  
ipsa d[omi]n[us] trinitas inseparabilem ostendere in p[er]sonis. ut nullum  
ibi nomen sit in quo liber p[er]sona quod ad aliam secundum relationis  
regulam non referatur sicut pater ad filium uel filius ad patrem uel  
sp[iritu]s sc[ilicet] ad patrem et filium uerissime refertur. Ea uero nomina que  
substantia uel potentiam uel essentia d[omi]ni significant uel quic quid  
propriae ad se dicitur d[omi]n[us] omnib[us] p[er]sonis aequaliter conueniunt. Vnde  
magnus bonus aeternus omnipotens et omnia que naturaliter de deo  
dicuntur. Non est igitur aliquod naturae nomen quod sic patri con  
uenire possit ut aut filio aut sp[iritu]i sc[ilicet] aequaliter conuenire  
nequeat. Dicitur enim pater naturaliter d[omi]n[us] sed naturaliter est d[omi]n[us] & filius  
naturaliter est d[omi]n[us] & sp[iritu]s sc[ilicet]. Nectam tres diu sed unus naturaliter d[omi]n[us] pater  
& filius et sp[iritu]s sc[ilicet]. Idcirco inseparabilis est sc[ilicet] trinitas in p[er]sonis sensu  
intelligenda quauis in uoce separabilia habeat nomina quia plu  
ralem numerum in naturae nominib[us] nullatenus recipit. In hoc  
ostenditur p[er]sonas non posse diuidi in sc[ilicet] trinitate. Quia cuiuslibet  
p[er]sonae. Nom[en] semp[er] <sup>ad</sup> alteram respicit p[er]sonam si patrem dicis filium  
ostendis. Si filium nominas patrem praedicas. Si sp[iritu]m sc[ilicet] appellas  
alicuius est sp[iritu]m necesse est intellegas idem patris et filii. Et  
hoc regulariter tenere debemus quod omnia naturae nomina uel  
essentiae. Sicut in una p[er]sona singulariter sic etiam in trib[us] semp[er]  
singulari numero dici debere. Siquis uero minus in talibus  
exercitatus mysteris summe trinitatis. Uotis agat apud d[omi]n[um]  
ut intellegat quae d[omi]ni sunt. Non mecum quaerelis quod ea scripsi  
que in sc[ilicet]orum dictis doctorum legebam;